

Arrest

**nr. 131 638 van 20 oktober 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 10 maart 2014 met referentenummer REGUL X houdende vaststelling van het rolfrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, BS 17 januari 1992 (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het betoog in het kader van het eerste middel heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De Raad van State oordeelde echter dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Het eerste middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen ervan uit mochten gaan dat zij verder in België mochten verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

In een tweede middel stellen de verzoekende partij dat geen onderzoek gewijd zou zijn aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak. Ook stellen zij dat geen afweging werd doorgevoerd tussen de door hen gepleegde fraude en de schade die het gezin bij een verwijdering zou lijden. Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat niet kon gesteld worden dat zij niet aangetoond zouden hebben dat zij enkel het Nederlands als onderwijstaal hebben gekregen en dat zij de gangbare taal in Albanië nooit onderwezen hebben gekregen. Ten slotte voeren zij aan dat de bestreden beslissing de aangehaalde motieven met een stereotiepe en eenvoudige formulering verwerpt en dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom hun zeer verregaande en doorgedreven integratie, het langdurig verblijf en het schoollopen van de kinderen in België niet zouden volstaan om een regularisatie te rechtvaardigen.

De Raad wijst erop dat wel degelijk ingegaan wordt op het schoollopen van de kinderen en verwezen wordt naar de schade die de verzoekende partijen in dit verband in hun aanvraag hebben ingeroepen, waarbij de Raad erop wijst dat de verzoekende partijen dit element niet specifiek als buitengewone omstandigheid, maar in het kader van de gegrondheid hebben opgeworpen, en als buitengewone omstandigheid slechts globaal verwijzen naar hun verblijf in België en integratie. Aangaande de onderwijs dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts aanvoeren dat niet kan gesteld worden dat zij niet hebben aangetoond dat zij enkel het Nederlands als onderwijstaal hebben gekregen, maar zij geven geenszins aan waarop zij deze bewering steunen. Het loutere feit dat zij het niet eens zijn met dit onderdeel van de motivering, leidt er niet toe dat deze motivering niet afdoende, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek zodoende blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, maar dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verder dient te worden vastgesteld dat op de verschillende elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag naar voren hebben gebracht, geantwoord werd. Tevens dient erop gewezen te worden dat, zelfs al zou de motivering van de bestreden beslissing een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. De verzoekende partijen stellen weliswaar dat een stereotiepe en eenvoudige formule werd gebruikt die niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht, maar zij zetten geenszins uiteen waarom dit niet het geval zou zijn. Met betrekking tot de gepleegde fraude dient te worden vastgesteld dat er in de bestreden beslissing enkel op gewezen wordt dat het feit dat zij erkennen een fout te hebben begaan door een valse identiteit en nationaliteit te gebruiken bij hun asielaanvraag, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de door de ouders gepleegde fraude zou zijn gesteund. De Raad ziet dan ook niet in op grond waarvan een afweging zou moeten gemaakt worden tussen deze fraude en de door het gezin geleden schade ten gevolge van een eventuele verwijdering van het grondgebied. Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarin de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij diende dan ook slechts te motiveren waarom de als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, en niet waarom bepaalde elementen niet zouden volstaan om een regularisatie te rechtvaardigen. Dit betreft immers de gegrondheid van de aanvraag, die in casu niet aan de orde is. Het tweede middel lijkt ongegrond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en bovendien het hele gezin betreft. Verder tonen de verzoekende partijen niet aan op welke manier een eventueel opgebouwd privé-leven door de bestreden beslissing zou geschonden worden. Een schending van voornoemd artikel 8 wordt zodoende niet aangetoond. De schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet verder uitgewerkt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Het derde middel lijkt, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet. De Raad wijst erop dat beide artikelen geen directe werking hebben en de verzoekende partijen zich er zodoende niet dienstig op kunnen beroepen. Verder roepen de verzoekende partijen ook de schending in van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijzen zij opnieuw naar het feit dat de ouders hebben gebruikt gemaakt van een valse identiteit en nationaliteit. Zij geven in dit verband aan dat de kinderen hieraan geen schuld treffen. De Raad benadrukt nogmaals dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op het feit dat de ouders fraude hebben gepleegd en verwijst naar hetgeen in dit verband hoger is gesteld. Het vierde middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet

precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt het niet eens te zijn met de beschikking. De bestreden beslissing is stereotiep gemotiveerd en houdt geen rekening met een langdurig verblijf (sinds 1999) en 3 schoolgaande kinderen. In casu gaat het niet op te zeggen dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn. Het vertrouwensbeginsel is geschonden gezien de (weliswaar vernietigde) instructie, maar tevens de verklaringen van de minister en staatssecretaris dat de instructies toch toegepast zouden worden. VwP stelt dat de beslissing zeer persoonlijk is gemotiveerd, ingaande op alle elementen en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”*

2.3 In de mate waarin de verzoekende partijen op 19 augustus 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 4 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 4 augustus 2014 opgenomen grond.

De schending van artikel 12 van het IVRK, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET